8 Ιουνίου 2026

Η ανακομιδή του Λειψάνου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου του Στρατηλάτου

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

“Ο άγιος Θεόδωρος ζούσε την εποχή του Λικινίου, γεννημένος στα Ευχάιτα και από εκεί καταγόμενος, ζώντας όμως στην Ηράκλεια του Πόντου. Ήταν ωραίος κατά το σώμα, αλλά ωραιότερος κατά την ψυχή, κοσμημένος με λόγο και γνώση και την υπόλοιπη σοφία, γι᾽ αυτό και μερικοί τον ονόμαζαν Βρυορρήτορα. Ο άγιος, αφού πέρασε από όλα τα βασανιστήρια, άφησε το μεν μακάριο σώμα του στη γη, το οποίο εκβλύζει ποταμούς ιαμάτων σε όλους αυτούς που το πλησιάζουν με πίστη. Το δε άγιο πνεύμα του αυλίζεται στους ουρανούς. Αυτού του τιμίου και αγίου σώματος τη μετακοδική εορτάζουμε”.

Όπως συνήθως συμβαίνει, η εορτή της ανακομιδής του λειψάνου του αγίου μεγαλομάρτυρα Θεοδώρου δεν περιέχει τίποτε από το καθαυτό γεγονός της ανακομιδής. Η ακολουθία όλη αναλίσκεται στην προβολή της αγιότητας και των αρετών του αγίου – εδώ ο υμνογράφος άγιος Θεοφάνης αξιοποιεί επανειλημμένως

και το όνομά του για να πει ότι ο άγιος είναι ʽ*επώνυμος των του Θεού δωρεών*ʼ(ωδή α΄ κ.α.) – όπως και στο μαρτύριο το οποίο υπέστη. Το φρικτό μαρτύριο μάλιστα του αγίου Θεοδώρου δίνει και την αφορμή στον Θεοφάνη να προβεί, έστω διʼ ολίγων, και στη θεολογία του μαρτυρίου, που αξίζει ιδιαιτέρως να προσεχτεί για μία ακόμη φορά. Το μαρτύριο δεν είναι βάσανα που υφίσταται ο μάρτυρας μέσα σε μία αυθυπέρβαση της φύσεώς του, αναγόμενος σε υπεράνθρωπες καταστάσεις και γινόμενος πρότυπο ηρωισμού και γενναιότητας. Μία τέτοια θέαση συνιστά οριζόντια και κοσμική κατανόηση των όσων υπέστη. Το χριστιανικό μαρτύριο αποτελεί χαρισματικό γεγονός, το οποίο υφίσταται και υπάρχει με τη δύναμη του Χριστού ως μετοχή στα πάθη Εκείνου. Με άλλα λόγια το μαρτύριο ενός χριστιανού αγίου, όπως εν προκειμένω του αγίου Θεοδώρου, αποτελεί προέκταση του μαρτυρίου του ίδιου του Χριστού, είναι δηλαδή η συσταύρωση του μέλους του Χριστού με τον εσταυρωμένο Κύριο. Όπως ο Κύριος υπέστη το πάθος του Σταυρού, ως αποκορύφωμα του όλου πάθους της ζωής Του, έτσι και ο μάρτυρας του Χριστού, όταν δοθεί η ευκαιρία, υφίσταται και αυτός τα διάφορα μαρτύρια, σαν να είναι και αυτός ανεβασμένος πάνω στον Σταυρό. Με αποτέλεσμα βεβαίως να δέχεται με τη χάρη του Θεού και την αναστάσιμη ενέργεια, η οποία ακολουθεί πάντοτε τον Σταυρό.

῾Έλαμψες από ομορφιά, πάνσοφε, γιατί ένωσες τα σεπτά παθήματά σου με τα παθήματα του Δεσπότη Χριστού, και γιατί αξιώθηκες τη λαμπρότητά του και τη χαρά που ποθούσες᾽(῾*Ωραιώθης, τοις παθήμασι του Δεσπότου, σου τα σεπτά παθήματα, πάνσοφε, συνάψας, και καταξιούμενος αυτού της λαμπρότητος και της ποθουμένης φαιδρότητος*᾽) (ωδή δ΄). ῾Από πίστη σε Σένα, που υπέμεινες σταυρό και θάνατο για μένα, σταυρώνομαι κι εγώ, Δέσποτα, και πληγώνομαι από τα τοξεύματα και δέχομαι τις φοβερές πληγές, Κύριε, φώναζες, γενναιόφρον μάρτυς Θεόδωρε, την ώρα της άθλησής σου᾽(῾*Εν σοι πεποιθώς, τω δι᾽ εμέ σταυρόν και θάνατον καθυπομείναντι, σταυρώ ανήρτημαι, Δέσποτα, και τιτρώσκομαι τοξεύμασι και χαλεπαίς προσομιλώ αικίαις, Κύριε, ανεβόας, μάρτυς, αθλών, γενναιόφρον Θεόδωρε*᾽) (ωδή ε΄). Η χάριν του Χριστού συνιστά την κατεξοχήν πράξη πίστε[illegible]ριστιανός φτάνει στο υψηλότερο σημείο πίστεως, ότα[illegible]ή του για να μείνει σταθερός στο θέλημα του Χριστού.

Έχουμε πει επανειλημμένως όμως ότι συνήθως στο μαρτύριο ενός πιστού υπάρχει κάποιος ή κάποιοι άλλοι χριστιανοί που τον ενισχύουν, γινόμενοι αλείπτες αυτού. Στην περίπτωση του αγίου Θεοδώρου δεν φαίνεται να υπάρχει τέτοιος αλείπτης. Κι όμως! Ο άγιος Θεοφάνης μάς υπενθυμίζει ότι τέτοιο αλειπτικό έργο ανέλαβε ο ίδιος ο Κύριος. Στη φυλακή ευρισκόμενος ο άγιος Θεόδωρος δέχεται την εμφάνιση του Χριστού, ο Οποίος τον ενισχύει να αντέξει τα μαρτύρια και τον παροτρύνει στους αγώνες κατά του εχθρού. ῾Την ώρα που αθλούσες νόμιμα, σου φανερώνεται ο Χριστός στη φυλακή που ήσουν κλεισμένος, ο Οποίος σε παρότρυνε σαν αγωνοθέτης προς τους αγώνες, να παλέψεις κατά του εχθρού, ένδοξε᾽(῾*Νομίμως εναθλούντι Χριστός σοι οπτάνεται, εν τη φρουρά κεκλεισμένω, επαλείφων οία αγωνοθέτης, προς αγώνας, προς εχθρού τα παλαίσματα, ένδοξε*᾽) (ωδή ς΄). Ο Θεός δεν μας αφήνει ποτέ χωρίς ενίσχυση. Είτε μέσω δικών Του

πιστών ανθρώπων είτε με την προσωπική Του παρουσία, πάντοτε έρχεται αρωγός στις δυσκολίες μας, όταν μάλιστα αυτές υφίστανται από υπακοή προς το άγιο θέλημά Του. Πρόκειται για μία πραγματικότητα που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, αρκεί να υπάρχει μέσα μας έστω και μία σπίθα αληθινής πίστεως!

***Πηγή**: pgdorbas.blogspot.gr*